

Teismeline kirjanik teeb maailma tippudele ära

On koolivaheaja lõpp, kui Airika Harrikuga raamatupoe kohvikus kohtume. Erinevalt klassikaaslastest pole ta eriti niisama logeleda saanud – jõulude ajal tuli trükist tema esimene romaan «Iseenda laps». See on esimene osa triloogiast, mille teise osa kirjutamise kallal ta vaheajal tööd tegigi.

«**T**riloogiat ma küll kunagi rohkem kirjutama ei hakka!» naerab Airika (16) ja tellib suure tassi suhkrust magusamat kakaod. Mu süda jätab vähemalt kaks lööki vahele, enne kui ma aru saan, et ta ei katvaste sellest lonksu võttes mu vastast haihtuda ja kuhugi teise kümnendisse kihutada.

Nii oleks juhtunud kindlasti tema romaani peategelase Annikaga, samasuguse pealtnäha täiesti tavalise pealinna koolitüdrukuga, kes väiksemagi suhkrudoosi abil sama vabalt möödunud aastakümnete vahel liikleb kui tema klassikaaslased ühest Tallinna kaubanduskeskusest teise.

Konkurents maailma tippudega

«See on parem kui Meyeri raamatud!» ei varja esimesed lugejad kommentaarides oma vaimustust «Iseenda lapse» üle. Nii et müüt, nagu peituks noorteraamatu edu saladus seksis (ehkki armastus loomab ka «Iseenda lapse» lehekülgedel) ja vampiirides, on ümber lükatud.

«Eks tööd sai päris palju tehtud,» märgib Airika tagasihoidlikult, vaadates oma raamatut müügiedetabelis kõrvuti selliste hittidega nagu

Stephenie Meyeri vampiiriraamatud ning Jenny Downhami auhindu ja südameid võitnud noorteromaanid. Töö tegemine ei tähenda tema jaoks mitte väsimatut kirjutamist, kustutamist, uuesti kirjutamist. Ta on läbi lugenud praktiliselt kõik tähtsamad raamatud noorte- ja fantaasiakirjanduse riivilt. «Konkurentte peab ju tundma.»

Viimasel ajal jaksab ta ise kirjutamise kõrvalt küll peamiselt vaid kooli kohustuslikku kirjandust lugeda. Noortekirjanduse riivil väljastatud raamatutest on ta saanud juba kerge üledoosi ja hakkab neist vaatamata oma vanusele ka juba välja kasvama.

Aasta küsitlemist ja kirjutamist

Oma 444-leheküljelist fantaasiaromaani, mis rabab mitte ainult sündmuste käikude ennustamatusega, vaid ka keelekasutusega, mis tooks kadedusekurru nii mõnegi romaanikirjanduse vana-meistri kulmude vahele, alustas Airika juba 13aastaselt.

«Esimese osa ehk «Iseenda lapse» kirjutamise alla läksid kõik koolivaheajad,» meenutas Airika. «Esimese rea ekraanile toksimisest kuni viimase punkti panekuni kulus aasta. Et see on triloogia esimene osa, oli mul selge juba mitu kuud enne seda, kui panin viimase punkti.»

Kuna raamatu põhiteemaks on ajas rändamine ning hulk sündmusi toimub 1990. ja 1960. aastatel, mida Airika ise ajarännakut ette võtmata kuidagi kogeda ei saa, küsitles ta romaani jaoks põhjalikult oma ema, et saada pilt tollasest elust. Näiteks: kas 1960ndate lõpus teati, mis on PMS? Aga mis poes siis uiske müüdi? Millised olid ratastoolid – need olid ju ikka olemas, eks ju?

Muide, Airika ema Larissa käsikirja enne kirjastajatele saatmist ei lugenudki. Nimelt arvas ta, et hakkab ehk tüdart mõjutama või ülearu õpetama, ega tahtnud seetõttu raamatut varem kätte võtta.

«Pärast ilmumist oli ta aga muidugi üks esimesi lugejaid,» kinnitab Airika. Ehkki ilmselgelt mitte sihtrühm, vaimustus ema tütre teosest tõeliselt.

Enne trükkisaatmist lubas noor kirjanik käsikirja piiluda vaid mõnel sõbranal, kellest mitmed on ka raamatu tegelaste prototüüpideks. Nende vaimustus julgustaski esimest käsikirja mitte sahtlisse seisma jätta.

Erinevalt paljudest noortest kirjanikest ei olnud Airika kunagi varem katsetanud ei luuletuste ega lühijuttudega. Andeka joonistajana oli ta küll püüdnud mõned lood ka multafilmi joonistada ja koomiksi vormis paberile panna, aga see ei tundunud talle ikka õige väljendusvahendina. Praegu on ta siiski pisut haaret laiendanud.

«Praegu on mul lisaks triloogia teisele osale pooleli ka üks näidend oma kooli näiteringi jaoks,» kergitab ta saladusloori oma tegemistelt.

Mis edasi saab?

Seda küsimust kuuleb Airika kõigilt,

Airika Harrik ja «Iseenda laps»

Airika Harrik on sündinud 1995. aastal Tallinnas, lõpetanud Pelgulinna Gümnaasiumi kunstiklassi ning jätkab õpinguid Tallinna 21. koolis. «Iseenda laps», mille kirjutamist alustas ta 13aastasena, on tema esikromaan ning esimene osa samateemalisest triloogiast. teine raamat ilmub novembris 2012.

HÄSTI VASTU VÕETUD: Esimesed pühendused kirjutas Airika sõpradele, kellest mitmed on ka raamatu tegelaste prototüüpideks. Ent raamat inspireeris sõpru ka vastu: üks Airika klassikaaslane joonistas 9. klassi lõputööks raamatu ebamaisemate tegelaste portreed.

kes «Iseenda lapse» alla neelanud on – sest kes kord selle juba avanud, sel on raamatut enne viimase leheküljeni jõudmist ikka väga raske käest panna. Airikal on üldjoontes välja mõeldud, kuidas sündmused edasi arenevad, kuid kõigi tegelaste jaoks päris täpne lõpplahendus veel mitte. Ta vihjab vaid, et iga osa on kirjutatud läbi erineva tegelase silmad.

Aga mis saab temast endast? «Pärast gümnaasiumi lõpetamist tahaksin minna õppima Tartu Ülikooli arstiteaduskonda, ent kirjutamist päriselt ilmselt ei jäta,» plaanib Airika. Ainult raamatutele ei ela ta ka praegu: kirjutamise kõrval on aega ka kõhutantsutrenniks ja kitarimängu õppimiseks.

SILVIA PÄRMANN

KAS ISE KA RAAMATUS?: Airikat ennast on kõige rohkem ära tunda ehk tema raamatu «Iseenda laps» peategelasel Annikas, aga kindlasti ei ela ta oma teostamata või utopiliselt unistusi romaanis välja. «Ehkki sellist surfilauda tahaks endale küll tegelikult,» vihjab ta maagilisele liklusvahendile oma romaanis.